אשת אחיו שלא היה בעולמו היכא כתיבא

אמר רב יהודה אמר רב אמר קרא יכי

ישבו אחים יחדו שהיתה להם ישיבה אחת

בעולם פרט לאשת אחיו שלא היה בעולמו

יחדו מיוחדים בנחלה "פרט לאחיו מן האם

רבה אמר אחין מן האב יליף ⁶אחוה אחוה מבני יעקב מה להלן מן האב ולא מן האם

אף כאן מן האב ולא מן האם ולילף אחוה

אחוה מעריות דנין אחים מאחים ואין דנין

אחים מאחיך מאי נפקא מינה הא יותנא דבי

רבי ישמעאל יושב הכהן יובא הכהן זו היא

שיבה זו היא ביאה יה"מ היכא דליכא

מידי דדמי ליה אבל היכא דאיכא מידי דדמי

ליה מדדמי ליה ילפיגן ולילף אחוה אחוה

מלום דכתיב יכי אנשים אחים אנחנו

מסתברא מבני יעקב הוָה ליה למילף משום

דמפני מדהוה ליה למכתב שנים עשר

עבדיך בני אבינו וכתיב זאחים ש"מ לאפנויי

ואיצטריך למכתב אחים ואיצטריך למכתב

יחדו דאי כתב רחמנא אחים ה"א לילף

אחוה אחוה מלום וכי תימא לא מפני לאיי

אפנויי מפני מדהוה ליה למכתב רעים

וכתיב אחים שמע מינה לאפנויי כתב

רחמנא יחדו המיוחדים בנחלה ואי כתב

רחמנא יחדו הוה אמינא דמייחדי באבא

ובאמא צריכא והא מהיכא תיתי סיבום

בנחלה תלא רחמנא ונחלה מן האב ולא

מן האם היא איצמריך סד"א הואיל וחידוש

הוא דקמשתרי ערוה גביה אימא עד דמייחדי

באבא ובאמא צריכא אמר רב הונא אמר

רב שומרת יבם שמתה מותר באמה אלמא

קסבר אין זיקה ולימא הלכה כדברי האומר

אין זיקה אי הוה אמר הכי ה"א הנ"מ בתרי

אבל בחד יש זיקה ולימא הלכה כדברי

האומר אין זיקה אפי' בחד אי אמר הכי הוה

אמינא אפילו מחיים קמשמע לן לאחר

מיתה אין מחיים לא משום ידאסור לבטל

מצות יבמין תנן ייבמתו שמתה מותר

באחותה באחותה אין באמה לא הוא

הדין דאפילו באמה ואיידי דתנא רישא

אשתו שמתה מותר באחותה באחותה אין

אבל באמה לא דהויא לה איסורא דאורייתא

תנא נמי סיפא מותר באחותה ורב יהודה

אמר ישומרת יכם שמתה אסור באמה

אלמא קסבר יש זיקה ולימא הלכה כדברי

האומר יש זיקה אי הוה אמר הכי הוה

אמינא הנ"מ בחד אבל בתרי אין זיקה והא

כי פליגי בתרי פליגי אלא אי אמר הכי

ל) ב"ב קי: [לקמן כב.],נ) עירובין נא. יומא ב: מירה. מכות יג: הוריות ח:

חוליו פה. מנחות ד. מה: בכורות לב נדה כב: ג) וני׳

סוס' יומא ב: ד"ה הנ"מ ותו' מנחות ד. ד"ה מאי

נ"מ מה שהניחו בקושיא], ד) [לקמן כ: כד. וע' לקמן מ.], ה) [לקמן כו: ל. נא.

נג.], ו) [לקמן יח. וש"נ], 1) לקמן מט., ח) [לקמן ל.

נא. נג.], ט) [ויקרא יח],

י) ועמ"ש תוס' לחמן כט:

) [פנו ש מוט פוןמן כם. סד״ה כגון], כ) [ויקרא יח], () [רש״ל], מ) לקמן כד.,

תורה אור השלם

1. כִּי יֵשְׁבוּ אַחִים יַחְדְּו

ומת אחד מהם וכן אין

לו לא תְהֶיֶה אֵשֶׁת הַמֵּת הַחוּצָה לְאִישׁ זֶר יְבָמָה

יָבא עָלֶיהָ וּלְקָחָה לוֹ

זַּבְּיָת. 3. וּבָא הַכּּהַן וְרָאָה וְהִנֵּה פָּשָׂה הַנָּגַע בַּבְּיִת צְרַעַת

ממארת הוא בבית טמא

ווא. 4. וַיֹּאמֶר אַבְרֶם אֶל לוֹט אַל נָא תְהִי מְרִיבָּה בֵּינִי

כָּג אֲלָשִׁים אַחִים אֲלָחְנוּ: וּבִינֶיף וּבִין רעִי וּבִין רעִיף בּי יִּיי יְּיִי יִּיִּי בִּין בִּיּרָ

לְאִשָּׁה וְיִבְּמָה:

ב א מיי׳ פ״א מהל׳ יבום הלכה א סמג עשין כח טוש"ע אה"ע סימן קט סעיף א: ב מיי שם הלכה יג מתנ עשין שם ולאוין קי טוש"ע שם סימן קנט

תוספות ישנים אי כתב רחמנא יחדו. נ״ע אמאי אנטריך למכתב אחים

:סעיף

ותמתין שמא תלד זכר ותהא זקוקה לו: מתהי מנטרין נמכעב מהים דלוט ויחדו לשתוק מתרוייהו דמשום דכתוב חד אלטריך אידך. וי"ל דמסברא ידעי דמייחד באבא ואמא משום חומר דאשת אח דמישתריא גביה. וא"כ אנטריך אחים לומר דלא בע" אחוה מיוחדת גמורה דהא אף מאחין דלוט אית לן למילף וכיון דאנטריך אחים בלוט למנטריך נמי יחדו כדמפרש מלמודא: באחותה אין באמה לא. וא"ת מאי קא פריך דלמא ההיא כמאן דאמר יש זיקה דהא איכא כמה תנאי דקא סברי יש כמה תנמי דקח סבכי יש
זיקה ו"ל דפריך שפיר
דמספבר דהלכמה כאומה
ממנימה דמיימי דהויה
מחלוקת ואח"כ סתם.
שהמחלוקת הוא בהחולן
(מא.) גבי שומרת יבם
(מא.) גבי שומרת יבם שקדש אחיו אחותה דהיינו שקדש אחיו אחותה דהיינו כי"י בן בחירה ורבון דפליגי עליה כדקאמר שמואל הלכה מכלל דפליגי רבנן עליה וסתם ישנו בהחולן בסוף המשנה והלכה כסתם כיינ להר"ם: ולימא מלכה כדברי האומר יש זיקה. מצינן לפרש דהיינו ר"י בן תניתן נפכם דהיתו די" בן בתירא דאפיי בקידש סבר יש זיקה: והא כי פליגי בתרי פליגי פי" אף בתרי וא"כ [לא] היה לו לאמורא לפרש דבריו כדי שלא יבא לטעות בהם:

תום' חד מקמאי

אסיקנא דאחין מן האב מיבמין אע"פ שאין אחים מן האם. מן האם ולא מן :האב אין מיבמין

מוסף רש"י

זו היא שיבה זו היא מול (יומא ב: מכות יג:) כלומר ילפינן גזרה שוה משיבה לביאה כמו דהוו מרוייהו שיבה או תרוייהו ניאה רש"י (נדה כב: וראה רש"י

אשת אחיו שלא היה בעולמו היכא כתיבא. ול״ת תיפוק ליה מדכתיב (משלי ג) דרכיה דרכי נועם ומהאי טעמא עבדינן

מתים כחיים לענין יבום בפ' יש מותרות (לקמן פו:) אע"ג דאילטריך למילי אחריני כדאמר בפרקין ש גבי מצוה בגדול לייבם א"כ אשת אחיו שלא היה בעולם דכתב רחמנא ראשונה לא משתבש מאי ראשונה ראשונה ל"ל ובפרק ב"ש (לקמן קיא:) נמי דייקינן מיני׳ דקטן זוקק ליבוס מ״מ משמע לנפילה ומאן דתני שניה לא משתבש מאי דעיקריה לגופיה אילטריך ואר"י שניה שניה לנשואין מי לא עסקינן דיבם דאינטריך להיכא דחמותה של יבמה ואח"כ כנם אלא מאי שניה שניה בנשואין

> אחוה מבני יעקב. לענין אשת אחיו שלא היה בעולמו אין סברא למילף מבני יעקב דלא מיקרי אחים אא״כ הם בעולם אחד כבני יעקב דפשיטא דמיקרי אחין ואי לאו דמיעט קרא בהדיא לא הוה שייך למילף מבני יעקב

מעוברת דהוי שפיר דרכי נועם

לענין הך מילמה: ולימא הלכה כדברי האומר אין

זיקה. פי׳ בקונט׳ דרבנן דרבי יהודה בן בתירא דמייתי לקמן דמדפסיק שמואל כר׳ יהוד׳ בן בתירא דאמר יש זיקה מכלל דפליגי רבנן וקש׳ דדלמה בעלמה סברי רבנן דיש זיקה והתם שרו ולא מצרכי להמתין שיעשה אחיו מעשה משום דקידושין מפקעי זיקה דהא חשיב בסוף הערל (לקמן דף פג.) ובפ"ב דמגילה (דף יח:) הסיא דרבי יהודה בן בתירא יחידאה דדייקינן דשמואל חייש ליחידאה מדפסיק כר' יהודה ואמאי חשיב ליה יחידאה והא כמה תנאים סברי דיש זיקה ורב אשי דייק מסתם מתניתין דפ׳ ד׳ אחין (לקמן ל. ושם) זאת אומרת יש זיקה ואפי׳ בתרי אחין אלא ודאי בההוא דר"י מודו כולהו דע"י קדושין פקעה זיקה ובסוף שמעתין (דף יח:) דמלריך תרי מילי דשמואל היה יכול לומר אי אשמועינן יש זיקה ה״א בההיא דר"י דקידושין מפקעי זיקה אלא טעמא אחרינא אשכח ואין לפרש דכדברי האומר אין זיקה היינו ר"מ דא"כ מאי קאמר ה"א ה"מ בתרי הא ר"מ בחד נמי קאמר דאין זיקה וליכא למימר נמי דהיינו ר' יהושע דאמר יפר לאחד ולא לשנים דהא בפ׳ ד׳ אחין מוקי פלוגתייהו בעבד בה מאמר ופליגי אי מאמר קונה אי לאו וי"ל דאין נ"ל לחלק משום קידושין ורב יוסף דקרי ליה יחידאה קסבר דכולהו תנאי סברי אין זיקה ולית ליה דרב אשי דדייק ממתני' דפ' ד׳ אחין דיש זיקה דה״נ פליגי עליה התם וכן משמע בהחולך (לקמן ג.) דקרי רב יוסף משנה שאינה לריכה להא דתנן יבמתו שמתה מותר באחותה ואע"ג דבעי למידק מינה בשמעתין דיש זיקה אלא דרב יוסף לא בעי למימר דאתא לאשמועינן דיש זיקה משום דסבר דאין זיקה לכולי עלמא: אבל מחיים לא דאסור לכמל מצות יבמין. ואפילו ר"ג דאמר אם

מיאנה מיאנה מודה הכא דשאני התם שכבר נשוחה לו וח"ת ומנלן דסבר °

אין זיקה דלמא לעולם יש זיקה ולאחר מיתה שרי משום דפקעה זיקה כדאמר בסמוך וי"ל דאע"פ שהש"ס עושה בסמוך לריכות' האמת הוא דאי יש זיקה אחר מיתה נמי אסור דזיקה בכדי לא פקעה: והאי

על היבם משום חמותו: והא כי פליגי. ר"י ורבנן בתרי 0[הוא] דפליגי כדקתני (לחמן דף מא.) המתן עד שיעשה אחיך מעשה:

ראשונה לנפילה. שנפלה ראשונה לייבום קודמת לזו בפעם ראשונה: שניה לנישוחין. לנישוחין של שני שהוח היה נשוי כבר החחרת כשנפלה זאת לפניו: ופרכינן מי לא עסקינן. כלומר מי לא מיתוקמא נמי מתני׳ בייבם אשת אחיו תחילה ואח״כ כנס את האחרת דלא הויא הך יבמה שניה לנישוחין: אלא שניה בנישוחין. שניסת שני פעמים חחת

בראשית יג ח בראשית יג ה 5. וַיֹּאמָרוּ שְׁנֵים עָשְׁר עַבְּדֶיךְ אַחִים אֲנַחְנוּ בְּנֵי אַישׁ אָחָר בְּאָרֶץ בְּנְצֵן וְהַנָּה הַקְּטוֹן אָת אָבינוּ הַיּוֹם וְהָאֶחָד אֵינָנוּ: בראשית מב יג

גליון הש"ם תום' ד"ה אבל מחיים וכו'. שככר נשואה לו. עיין לקמן דף כט ע"ח מד"ה אי כר"ג:

הגהות הב"ח (h) רש"י ד"ה מלוע וכו' היה הס"ד ואח"כ מ"ה כתב רחמנא יחדו בתב החמנא יחדו המיוחדין ננחלה וכוי לאפוקי אחוה דלוט שאין: (ג) ר"ה אין זיקה וכו' להאסר אמה עליו: (ג) ר"ה ה"א אפילו ממיים באמה:

לאיסורא: המיוחדים בנחלה. הראויין לירש זה את זה: אחוה אחוה. כי ישבו אחים שנים עשר אחים בני אבינו (ברחשית מב): מעריות. ערות חשת אחיך ש וקי"ל לקמן בפרק הבא על דברים כה ה 2. וְשָׁב חַכּּהַן בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְרְאָה וְהַנָּה פְּשָׂה הַנָּגַע בְּקִירת הַבְּית: ויקרא יד ליי

לבעל וחחת ליבם: היכח כתיבח.

יבמתו (דף נה.) דאפילו אחיך מן האם ולא מן האב: זו היא שיבה כו'. דאע"ג דלא דמו קראי להדדי כיון דתרוייהו בביחת כהן משתעי דיינינן בהו ג"ש מה להלן חולץ וקולה וטח כו': מלוט כי הנשים החים אנחנו. ותתייבס אשת אחי אביו שהרי בן אחיו היה (א): המיוחדים בנחלה. שחולקין נחלה אחת לאפוקי לוט שחין חולקין נחלה חחת: והא מהיכת תיתי. דלימת עד דמייחדי באבא ובאמא והא ייבום בנחלה תליא דכתיב (דברים כה) יקום על שם אחיו המת ואוקמינן לקמן (דף כד.) על שם אחיו לנחלה שיירש המייבם כל נכסי המת ואין אחין חולקין עמו: אין זיקה. זיקת יבמתו שמתה לה הלימה למיהוי כארוסה להאסר (כ) אמו עליו משום חמותו: ולימא הלכה כדברי האומר אין זיקה. דתנן בפ׳ החולך (לקמן מא.) שומרת יבם שקדש אחיו את אחותה של יבמה ותלה היבום באחיו משום רבי יהודה בן בתירא אמרו אומרים לזה שקדש אחות יבמתו המתן מלכנום לפי שאחות זקוקתו היא הואיל ולאחר שמקקה אחותה לו קדש את זו לריך להמתין עד שתתייבם היבמה לאחיו דפקעה

שני יבמין כגון ההיא פלוגתא דר"י ורבנן דכיון דלא ידיע קמי מאן מינייהו רמיא לא חשיבא למיסר קרובות: אבל בחד. שאין שם אלא יבם אחד דודאי עליה רמיא אימא דמיא ככנוסה ויאסר באמה: ולימא הלכה כדברי האומר אין זיקה אפילו בחד. ר"ע קא"ל בפ׳ ד׳ אחין (לקתן כט:) שומרת יבם אין יבמה מיפר נדריה לא לאחד ולא

זיקה ואמר שמואל הלכה כרבי

יהודה ומדקאמר הלכה מכלל דפליגי

עליה ואמרי אין זיקה לאחין חשיבא

לאסור עליהן קרובותיה: ה"מ.

דלא חשיבא זיקה להיות אסורות

קרובות בתרי אחין כשנפלה לפני

יבם אחד בין שנפלה לפני שנים דלא קרינן ביה אישהי: ה"א אפי" מחיים. (ג) יבמה מותר באמה קודם חלינה ותנא היבמה לשוק משום בת אשתו: דאסור לבעל כו'. ואי נסיב אמה מחיים מבטל למלוה

לשנים כלומר בין שנפלה לפני

לגמרי מיבום ומחלילה: יבמתו שמתה מותר בחחותה. דחפי׳ חשתו מתה מותר באחותה אבל אמה דלגבי אשתו אסורה אף לאחר מיתת אשתו ביבמתו נמי אסורה: איסורא דאורייתא. חמות' אסר רחמנא

ולא פליג בין מחיים בין לאחר מיתה כדפליג באחות אשה כדכתיב עליה בחייה ל): יש זיקה. זיקת ייבום הויא ככנוסה ואוסרת אמה